

Sygn. akt VI Gz 109/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Joanna Rusińska (spr.)

Sędziowie SO Jerzy P. Naworski, SO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2016r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Bank (...) S.A. w W.

o ogłoszenie upadłości przedsiębiorcy Z. R.

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14 marca 2016r., sygn. akt V GU 30/15

postanawia

oddalić zażalenie.

SSO Jerzy Naworski SSO Joanna Rusińska SSO Zbigniew Krepski

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił wniosek wierzyciela (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. o ogłoszenie upadłości Z. R. obejmującej likwidację jego majątku wskazując, że pomimo niewypłacalności dłużnika zachodzi negatywna przesłanka z art.13 ust.2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze .

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd I instancji na wstępie wskazał, że postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 r. w sprawie sygn. akt V GU 21/14 oddalił wniosek innego wierzyciela o ogłoszenie upadłości Z. R.. Dalej stwierdził, że zarówno nieruchomości, jak i ruchomości dłużnika są zabezpieczone rzeczowo, zaś majątek wolny od obciążeń ma wartość 22.000 zł. Uwzględniając spodziewane koszty postępowania upadłościowego, wynoszące już w pierwszym roku ponad 300 tys. zł, nie ma w ocenie Sądu Rejonowego żadnych gwarancji na uzyskanie przez wierzycieli zwrotu ewentualnej zaliczki na koszty postępowania upadłościowego, o jakiej mówi art.232 p.u.n. wcześniejsza decyzja sądu upadłościowego co do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości Z. R. oraz informacje na temat majątku przekazane przez tymczasowego nadzorcę sądowego ustanowionego w niniejszym postępowaniu, ostatecznie przekonały Sąd Rejonowy, że wniosek wierzyciela na podstawie art.13 ust.2 p.u.n. należy oddalić. O kosztach postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości orzekł na podstawie art.32 ust.3 i 4 p.u.n., obciążając nimi dłużnika.

Wnioskodawca w zażaleniu zarzucił Sądowi I instancji naruszenie art. 11 p.u.n., art.13 ust.2 p.u.n. i art.32 ust.5 p.u.n. w zw. z art. 232 p.u.n. oraz art.345 ust.1 p.u.n., wnosząc o uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia art.11 p.u.n., ponieważ Sąd I instancji zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy przyjął, że uczestnik postępowania jest podmiotem niewypłacalnym w rozumieniu tego przepisu.

Niesłuszny jest także zarzut naruszenia art.32 ust.5 p.u.n., gdyż przepis ten dotyczy zaliczki na koszty postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości, a nie kosztów właściwego postępowania upadłościowego i nie miał on w sprawie zastosowania. Zresztą skarżący nawet nie wskazuje, w jaki sposób doszło do naruszenia tego przepisu.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art.232 p.u.n. Gdy uwzględni się relacje treści tego przepisu z treścią art. 361 pkt 2 p.u.n., jest oczywiste, że podejmowanie działań zmierzających do uzyskania zaliczki od wierzycieli upadłego ma sens jedynie wtedy, gdy tylko czasowo zabrakło środków finansowych na bieżące regulowanie kosztów postępowania, ale w samej masie są potencjalne środki (np. zapasy materiałowe czy też wierzytelności), które gwarantują uzyskanie środków pieniężnych i to nie tylko w stosunku do wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo. W przeciwnym razie wystąpią bowiem przesłanki do umorzenia postępowania na podstawie art.361 pkt 1 p.u.n. Skoro taka sytuacja jest już przewidywana w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości – co należy podkreślić na podstawie ustaleń dotyczących wartości majątku nieobciążonego rzeczowo i kosztów postępowania upadłościowego, które nie zostały przez skarżącego podważone (brak takiego zarzutu) – to nie można skutecznie zarzucać Sądowi I instancji naruszenia art.232 p.u.n.

Nie usprawiedliwia zażalenia zarzut naruszenia art.345 ust.1 p.u.n. Przepis ten określa, w jaki sposób zaspokajane są wierzytelności zabezpieczone rzeczowo, natomiast nie decyduje on o zasadności uwzględnienia wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika w sytuacji, gdy występują przesłanki z art.13 ust.2 p.u.n.

Nieuzasadniony jest wreszcie zarzut naruszenia art.13 ust.2 p.u.n., stanowiącego podstawę prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia. Rację ma skarżący, że wspomniany przepis oddaje decyzję o ogłoszeniu upadłości dyskrecjonalnej władzy sądu, jednak jej granice nie zostały w rozpoznawanej sprawie przekroczone.

Sąd odwoławczy przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji, zwłaszcza, że skarżący nie podniósł w zażaleniu zarzutu naruszenia art.233 § 1 k.p.c. i dokonania błędnych ustaleń. Jeżeli więc majątek upadłego ma znaczną wartość, jednak wolny od obciążeń rzeczowych jest wart tylko 22 tys. zł, przy przewidywanych kosztach ponad 300 tys. zł tylko w pierwszym roku upadłości, to jest oczywistym, że zachodzą podstawy do zastosowania art.13 ust.2 p.u.n. Zdaniem Sądu Okręgowego, zaakceptowana przez Sąd I instancji kalkulacja kosztów dokonana przez tymczasowego nadzorcę sądowego, oparta na jego doświadczeniu jest wiarygodna i nie została skutecznie podważona. Nie budzą także wątpliwości przewidywane przez niego problemy z szybkim zbyciem rzeczy ruchomych.

Przepis art. 13 ust. 2 p.u.n. dotyczy sytuacji, gdy majątek dłużnika, który nie jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym lub zastawem skarbowym, nie wystarczy na zaspokojenie kosztów postępowania. W takim wypadku sąd może oddalić wniosek o ogłoszenie upadłości. Rozwiązanie to wiąże się z tym, iż w postępowaniu upadłościowym wierzyciele zabezpieczeni rzeczowo zaspokajani są z przedmiotów obciążonych (por. art. 336, 345, 346). Dlatego też niecelowe jest prowadzenie postępowania upadłościowego, skoro majątek niezabezpieczony nie wystarczy na zaspokojenie kosztów postępowania, bowiem wierzyciele zabezpieczeni rzeczowo mogą się zaspokajać z przedmiotów zabezpieczonych w drodze egzekucji singularnej (por. F.Zedler, Komentarz do art.13 Prawa upadłościowego i naprawczego, LEX).

Z przytoczonych względów, zażalenie jako bezzasadne na podstawie art.385 k.p.c. w zw. z art. 35 p.u.n. i art.449 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2015 r., poz. 978 ze zm.) podlegało oddaleniu.

SSO Jerzy Naworski SSO Joanna Rusińska SSO Zbigniew Krepski

VI Gz 109/16

ZARZĄDZENIE

1/ (...)

- (...)

- (...)

2/ (...).

3/ (...)

T., 8 lipca 2016 r.